

— Четата на попъ Харитона е разбита.

— (Попаренъ). А-а!

— Въ Търново нищо и половина.

— И сега?

— Не излѣзе както го мислѣхме. Ботьовъ билъ вече къмъ Вратчанския балканъ. Но и за него още нищо се не знае.

— Пъкъ ние тая вечеръ ще се събираме да обсъждаме!

— Пакъ трѣбва да се съберемъ. Има още нѣщо: пристигна Чаушъ Ибрямъ Пехливанъ съ нѣколко заптиета. Разпоредено е: той съ две заптиета да ношува тукъ, а другитѣ по разни кѣщи. Та дойдохъ да ти кажа.

Недѣля. (Скача). По-скоро да скриваме знамето... Да заключимъ скривалището съ патронитѣ.

(Драгостинъ помраченъ едва пристѣпва изъ стаята).

Чавдаръ. Затова наминахъ само да ви кажа. Вие тука правете каквото знаете, пъкъ азъ ще обиколя десетниците. И ако видимъ, че тия псета рекатъ нѣщо — ще ги очистимъ, та каквото ще да става!

Драгостинъ. Гледай, какъ... безъ да го очаквашъ... де го удряшъ — де се пука!

Чавдаръ. Азъ намислихъ: Ако чаушъ Ибрямъ е дошелъ да прави претърсвания — безъ колебание ще изтрепимъ всички. Инѣкъ, оржието е открито. Ние сме предъ безполезна гибель.

— Да може баремъ съ десетниците да се срѣцнемъ. Да я пообмислимъ.

Чавдаръ. Нѣма време. Ако сме издадени — защо ще чакаме! Трѣбва да се действува. Докато се научатъ — ще обявимъ възстанието. Ще идемъ на Балкана, а тамъ — каквото Господъ даде.

Драгостинъ. Тѣй ненадейно!

Чавдаръ. Тѣй е станало на много мѣста. Тѣй ще бжде и у насъ. Нали успѣхме поне да се разберемъ. Инѣкъ, ако ме бѣха хванали...